

Grapje!?!

Lucy Reijnen

De helft van de meiden huilt. Ze hangen om elkaars nek. De jongens praten hard en opgewonden in groepjes. Als de bel gaat en de docent Engels, meneer Bastiaansen, binnenkomt zijn er een paar leerlingen die vlug gaan zitten en hun spullen pakken. Bastiaansen is een strenge leraar. Veel leerlingen zijn een beetje bang voor hem.

Bastiaansen zegt hard met scherpe stem: "Sit down." Iedereen gaat zitten.

"Recess is over" Bastiaansen laat zich zwaar in zijn bureaustoel vallen. Wat is er toch aan de hand met die kinderen. Wat heeft hij toch een hekel aan die brugpiepers. Het zijn zulke kinderen nog. Gauw huilen, gauw lachen, altijd bang voor niks. Het liefst zou hij zeggen dat ze maar in hun eigen tijd moeten gaan zitten janken. Maar ja. Dan krijgt hij weer klachten dat hij 'bot' is.

"Het huiswerk" begint hij vervolgens met de les. "Wat moest er staan bij question number one?"

Soufiane voelt zich schuldig. Hij heeft zelf niets gedaan maar toch is het soort van zijn schuld. Of zijn schuld... De schuld van die stomme manke poot van hem. Op de basisschool werd hij ermee gepest. Ze riepen altijd 'Mankepoot' naar hem. De meester van groep 8 dacht dat hij het goed aanpakte toen hij er in de klas over ging praten. Het enige resultaat was dat ze hem geen 'Mankepoot' meer noemden maar 'Zielepoot'.

Nu op de nieuwe school is het fijn. Hij wordt niet meer gepest en heeft al een paar goede vrienden. Met Gijs en Wout zit hij iedere pauze samen en ook na school spreken ze af.

Vorige week ging het mis. Tijdens de gym moesten ze over een bok springen en dat mislukte. In zijn aanloop struikelde hij over de mat. Iedereen moest lachen omdat, toen hij snel opstond om het opnieuw te doen, hij op precies dezelfde manier struikelde. "Wedden dat je dat niet nog een keer kunt" riep Tommie. Toen had weer iedereen gelachen. Ook zichzelf en ook de leraar. Die vroeg of hij zich pijn had gedaan. Natuurlijk had hij zich pijn gedaan maar hij deed of er niets aan de hand was.

In de pauze riep Gijs naar hem terwijl ze in de rij stonden bij de catering: "Souf! Ze hebben hier iets speciaal voor jou!" en hij wees naar de bokkenpootjes die tussen de gevulde koeken en de stroopwafels in lagen. Iedereen lachte. Hijzelf ook een beetje want ja wat moet je anders.

Maar ja, toen begon het weer. Ook met kinderen uit andere klassen. Het werd ineens de gewoonte om hem 'Bokkenpootje' te noemen. In de klas noemde Gijs hem tijdens mentorles ook 'bokkenpootje'. De mentor stopte direct met de les.

"Hoe noem jij Soufiane?" vroeg ze. "Ik bedoel er niets mee" zei Gijs, "Ik zeg dat niet om uit te schelden. Toch? Soufiane? Het is toch gewoon... Dat zegt toch iedereen?" Gijs voelde ergens toen ook wel meteen dat het niet oké was. Het werd akelig stil in de klas. "Ik vind het niet erg" zei Soufiane toen maar. "Ik vind het wel erg" zei de juf. "Zo gaan we niet met elkaar om in deze klas." Gijs werd vuurrood.

"Iedereen zegt bokkenpoot. Soufiane vindt dat helemaal niet leuk" zei Wout, "Niemand vindt het leuk om uitgescholden te worden."

Francien stak ook haar vinger op. “Ze noemen mij altijd ‘Studje’. Dat vind ik ook niet leuk.”

“Ja, maar jij gaat huilen als je geen tien hebt” vond Meltem met een spottend lachje. “Studje is geen scheldwoord” zei ze, “Dat ben je gewoon.” Toen ging de bel en was het pauze.

In de pauze ging het gedoe door. Wout duwde Gijs. Gijs duwde terug. Tommie bemoeide zich ermee. Uiteindelijk maakte Gijs het goed en kocht bij de catering een bokkenpootje voor Soufiane. Tja, toen voelde Soufiane zich opnieuw een beetje opgelaten. Gijs zag het en zei een beetje ongemakkelijk “Grapje...” Soufiane zag dat Gijs het niet verkeerd bedoelde dus lachte hij en nam een grote hap van de bokkenpoot.

Toen bemoeide Meltem zich ermee. “Dat pik je toch niet!” riep ze en sloeg de rest van het bokkenpootje uit zijn hand.

“Laat nou” Wout probeerde de boel te sussen. “Schelden doet geen zeer”.

“Dat komt omdat ze jou niet uitschelden. Voor bokkenpoot of Marokkaan” riep ze.

“Dat doet toch ook niemand. Het was gewoon een fout grapje en het is al opgelost” zei Tommie. “Lekker makkelijk” antwoordde Meltem en gaf Gijs een flinke duw. Gijs duwde terug.

Meltem verloor haar evenwicht omdat ze op de bokkenpoot was gaan staan. Ze viel met haar mond net op de hoek van een tafel. Meteen ontstond er een grote kring. “Ruzie! Ruzie! Ruzie!” klonk het door de aula. Meltem gilte en bloedde flink uit haar lip. Een van de meiden rende meteen naar haar toe hield haar vast en schreeuwde: “Je bloedt! Je bloedt!” Ja, dat had iedereen ook wel gezien. De conciërge was er snel bij, joeg iedereen weg, greep Gijs en Meltem allebei bij de arm en trok ze mee naar het conciërge-hok. Soufiane en Wout staan verslagen bij elkaar. Soufiane kan wel janken. “Komt wel goed, joh” zegt Wout. Langzaam lopen ze naar boven. Engels ook dat nog.

Bastiaansen wandelt heen en weer voor de klas. Hij steekt een liniaal tussen zijn kraag en zijn nek en krabt zo op zijn rug. “Next week” zegt hij streng, “Kennen jullie alle woordjes van bladzijde 16. Zowel English-Dutch as Dutch- English.” De deur van de klas gaat open. Meltem komt binnen en houdt een ice-pack tegen haar lip. Gijs komt achter haar binnen met rood behuilde ogen en achter hen stapt hun mentor het lokaal in. Bastiaansen zucht. Lieve hemel nog meer gedoe. Moet dat nou echt allemaal nou net in zijn les?

De juf zegt rustig dat Gijs en Meltem het uitgepraat hebben maar dat ze na de les Soufiane en Wout heel even wil spreken. “Ik weet niet of ik me nog kan concentreren.” zegt Meltem aanstellerig en steekt teatraal haar kin omhoog. De mentor draait zich snel om, ze was al op weg naar buiten.

“Als jij je niet kunt concentreren moet je misschien deze les even inhalen. Na het laatste uur op mijn kamer.” Ze kijkt er erg streng bij en loopt de klas uit. Meltem rolt met haar ogen en zucht dramatisch.

Bastiaansen slaat hard met de liniaal op zijn bureau. Iedereen schrikt. “Sit” snauwt Bastiaansen tegen Meltem. “Home-work” zegt hij dan. “Pak allemaal je agenda. Next week, Tuesday second period schriftelijke overhoring van...”